kulu tuli ilma pite katsa, ninn mitmõni naase ja neijo tulleva naese kotsi imelinne ehtik naema. Kõiki kasjide ja nägijide imetel mine olli otsata pmr, kui noa neid imetoolinne ehtik näinä. Kui tütarlats noa veel mikapäärad pälga pand, ja kerinske lätt, — fir olli tiä uma üllemäkä ilopsõ ja ehettaga, nii nõiderlin magnet noorile tpurele, et neil üki rorso oll teki pimiss kaska. Fõrkõl päänäl oll kopilaisi tütrinu kapu efi moro nõal kui kori, ninn jeisk terrän tütrin hinele kõnkis tablimba ja riidsamba meke rällä ralit, ninn tälle naaser lätt. — — —

Ent kui kapu imä ja kapu efi ellina iin eleksi, unnak kurjusõk, ihnusõk ja ahnusõk, — ja meie ei tee mitte liiga kui üllo- mei: „Nee rauõmba, ner katsi oma nonratusiga nõrgoke kaat na — iisk efi na pinnä perrä käärä!" —

22. Nõid, ja temä tütär.

Manalaiga, kunna nõiku eya nela tuule pool tõpinitsa kaupa oll, — elli üksp pmrõk nukat, üks nõige pmrõmt nõid, kenk mant tõisi nõija, mõnikord arjak riel torduss tulli opma. See pää nõid oll pikk, kuiwetanu mier, kurni walgide katendõppi pele nõin parooste rahwal, kui määness panna kalwa, rälga rorõ ja pelgsi. Kiäni ei tohi tälle midägi kahwate tetä. Tall oll nukat esi uma majakõnõ, kohe nõin perremehe ja pernaase, noisi ja tütrike, üks tõisi nõigikma kohti reiwä, et wana-nõid, neidega iin rahule puiwäi ellä. Tälle oll na üks katus, mis ilma morsuta ja kõmata nukki korjukisi kaidpeht, kodo, ja mõtsägi aetus sai. Tälle, kui perin pmrõlõ nõijale, ei ole jokk kinki egi raija, ekk täll oll ju nii pmr wõim ja jõud, et ta kogoni punugi-riisi ümbre käre, mineki õõ ajal ja riikorte rahwaste käest, nõige pugusk kraami, roka, rõivid, liha, raswa, rõiba, kohopiimä jne. kodko ridi, nii et temä raskene maja kurdsis nii rorandusk täis oll, et kõõl waisaka üks tie-raskõnõ, kuse ja rälla käwä olli. Ehk wõnälgi perre- mehel see kelgeste teedä olli, et ta neisk riidsamb olli, reiwä nema kiigi, nõige nukki raefembidega tälle õks kosti, et ta, kui puri maru, neisk ja neide elask ja elämisek, uma nõidusega mõõdä käär. — Ent täll olli weel nõigesk rorandusesk, kõige

kallima — üllemäkä illor tütar, ner nõige rasa ja riikkus aimuskene neroija olli. See meelak nuori tpurõ, kui mesi kõrblõisi, kindä mano, nii et ranal nõijal neid jo liig nätti olli, ninn ta tütrel rase olli neid rorta õtta. Ent kui kõrb- lane miesise kapu-pite kinni jäär, ja ciinäte õwi kõper, — nii jäiwä na nõid nroro-tpura nõija-maija, kokk nea inäp elaja wällä er saa. Luga oll' sedä pite: Kua nuor tpura nõija ilopa tütre mano magama keidas, tuis sinnä kõppi. Hummon- gukk oll' wanal nõijal jallesi elämine huol, kookut wäimiesk wälla konda. Seepsee asi olligi mis ranamehele na rasiwa teek. Ehk kull õmeti tütarlats pea es taha, tulli see ommetigi ette, et ütsi, ner temä kõlmak naar, eloga üler inäp es nõrgu. Nisk olli timä esä nõiduse rägi, nui Jumaja Kikuk, temä pilt ilopa iho peek, mis nõin õrä surnus, ner tälle ennegi kõige puter. Ka illus neijo iku esi mõrtsi meelelisk kuiwä tpurra, nui ta esä teki kummongulk, nui nuolgik nunagi rälla rand, — ent mis nõise timägi poronda!

Rauõmba, kinst poja nii kõmpsat ja kalõkõst Jumaa seiwä, — es jälgu ranale nõijale kalwa sõnnagi ülläl, nõip olla et nõid peräk kindägi Jumaa sunke! Ent ehk luga kuiki nii ja mitmegi tubli ja targa tpuraga oll, — jägi es nõõrda neide kimo, armastust ja lusti, nõija ilopa tütre mant mitte õrä. Ent nooi tpurõ katte nui kõrblõisi, nii et neisk ja punker naar kõtte tulema, ja mun tütrinu mui- dägi uma Jumaisõ noorisk mehisk muhter pidwä pühkmä.

— Ent nui egak üteh Jumõmbak nukat luga om, nii tulli na sjis üks kunker oneistori — ner nõigele nukale rasitsist päternät mõistlõ nalmida. See oll munik na üks rälga tork ja taijutine mier, ner ilmak üttegi muja kõmä, kalwa- raima, ja nõidagi es pelga. Ta oll nii julge mier et ta egale nõijale tagaotsa rõis näidätä, ilma et nõid tälle tus peräk midägi tetä sai. — Ent kui ranemba nii na katsi. Tall oll na üks aimuskõnõ illor noig, keda ega riidsamb ja ukkomt kalo tütrik, nui kallisk kumpuseski, nottu oler kõtnu. Seda ilopat tpurra nõun na üks kõrd nõija tütar, kuila tanonnik, ninn naar tebä lalajalt, unnak jõumet urnastaima. Ent noor- mier esi na nõnn nõija üllemäkä ilopat tütärd edimäsk nõida,